

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudkyň JUDr. Lenky Kaniové a Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobkyně **ANMA, spol. s r. o.**, se sídlem nám. W. Churchilla 2, 130 00 Praha 3, zastoupená Mgr. et Mgr. Patrikem Tauerem, advokátem se sídlem Vinohradská 2134/126, 130 00 Praha 3, proti žalovanému **Magistrátu hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2, 110 01 Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 10. 2011, č. j. S-MHMP 835661/2011/OST/Lo, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 3. 2014, č. j. 5 A 340/2011 – 46,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně podala dne 18. 2. 2011 u Obvodního úřadu městské části Praha 2 (dále jen „stavební úřad“) ohlášení instalace světelného reklamního zařízení na střešní konstrukci domů v ulici Legerova 1335/2 a Lublaňská 1299/1 a žádost o územní souhlas. Současně požádala o sloučení vydání územního souhlasu s vydáním souhlasu s provedením ohlášeného reklamního zařízení podle § 79 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) v příslušném znění. Instalace měla spočívat ve výměně původně instalovaného nápisu HYUNDAI za logo a nápis KIA MOTORS.

[2] Stavební úřad usnesením ze dne 4. 3. 2011, č. j. OV/017057/2011/Nova, doručeným žalobkyni dne 8. 3. 2011, podání žalobkyně odložil podle § 105 odst. 4 stavebního zákona, jelikož nesplňovalo náležitosti podle odst. 1 až 3 téhož ustanovení. Konkrétně stavební úřad uvedl, že nebyl doložen územní souhlas nebo územní rozhodnutí. Žalovaný k odvolání žalobkyně rozhodnutím ze dne 8. 6. 2011, č. j. S-MHMP 274263/2011/OST/Km/Lo, usnesení stavebního úřadu zrušil pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, jelikož stavební úřad neodůvodnil potřebu územního souhlasu či územního rozhodnutí, a věc mu vrátil k novému projednání. Rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno a nabylo právní moci dne 14. 6. 2011.

[3] Stavební úřad následně novým usnesením ze dne 24. 6. 2011, č. j. OV/017057/2011/Nova, doručeným žalobkyni dne 30. 6. 2011, podání žalobkyně opět odložil dle § 105 odst. 4 stavebního zákona. Stavební úřad totiž zjistil, že žalobkyně v období 4. 3. až 7. 3. 2011 reklamní zařízení již nainstalovala, a proto její podání nelze považovat za ohlášení stavby. Jelikož žalobkyně postupovala bez souhlasu stavebního úřadu, zahájil úřad již dne 23. 3. 2011 řízení o odstranění stavby podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, v jehož rámci je možné požádat o dodatečné povolení stavby.

[4] V odvolání proti usnesení stavebního úřadu žalobkyně namítala, že v souladu s § 106 odst. 1 stavebního zákona ji měl být nejpozději do 30. 3. 2011 doručen zákaz provedení ohlášené stavby podle § 107 téhož zákona. Jelikož se tak nestalo, nastoupila fikce § 106 odst. 1 stavebního zákona a platí, že stavební úřad souhlas s provedením stavby vydal. Žalovaný rozhodnutím ze dne 6. 10. 2011, č. j. S-MHMP 835661/2011/OST/Lo, odvolání zamítl a napadené usnesení potvrdil. Uvedl, že zákonná lhůta 40 dnů, s níž stavební zákon spojuje vyjádření souhlasu stavebního úřadu s ohlašovanou stavbou „mlčky“, by skutečně uplynula dne 30. 3. 2011. Usnesením stavebního úřadu o odložení věci doručeným žalobkyni dne 8. 3. 2011 však byla tato lhůta „přerušena“, což je jedním z účinků usnesení ve smyslu § 74 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. K „přerušení“ dochází oznámením usnesení žalobkyni, jelikož odvolání proti němu nemá odkladný účinek (§ 76 odst. 5 ve spojení s § 72 odst. 1 správního řádu). Právní mocí rozhodnutí žalovaného, jímž bylo usnesení stavebního úřadu zrušeno, tj. dne 14. 6. 2011, počala předmětná lhůta opět běžet, avšak dne 30. 6. 2011 bylo žalobkyni doručeno druhé usnesení stavebního úřadu o odložení podání. Do dne 30. 6. 2011 tak uplynulo ze zákonné čtyřicetidenní lhůty 34 dnů, takže souhlas mlčky doposud nenastal. Žalobkyně nevyčkala písemného souhlasu stavebního úřadu ani jeho souhlasu mlčky a stavbu realizovala. Jelikož s takovou alternativou nepočítá § 107 stavebního zákona, podle něž lze provedení ohlášené stavby v určitých případech zakázat, a jelikož se na základě ohlášení stavby nevede řízení, takže nebylo možné řízení zastavit dle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, postupoval stavební úřad správně, pokud k vyřízení podání použil nejbližší ustanovení stavebního zákona a podání odložil.

[5] Žalobkyně napadla posledně uvedené rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze. Městský soud rozsudkem ze dne 13. 3. 2014, č. j. 5 A 340/2011 – 46, žalobu zamítl a ztotožnil se s argumentací žalovaného. K námitce žalobkyně, že odložit podání podle § 105 odst. 4 stavebního zákona lze pouze ve lhůtě 15 dnů, soud konstatoval, že stavební zákon s nedodržením této lhůty nespojuje fikci souhlasu s provedením stavby – to činí až se lhůtou čtyřicetidenní.

II. Kasační stížnost a vyjádření k ní

[6] Žalobkyně podala proti rozsudku městského soudu kasační stížnost. Souhlasila s městským soudem v tom, že stavební zákon s nedodržením patnáctidenní lhůty nespojuje fikci souhlasu s provedením ohlášené stavby. Nicméně s ohledem na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2009, č. j. 7 As 10/2009 – 86, publikovaného pod č. 2255/2011 Sb. NSS, nedodržením patnáctidenní lhůty nastupuje § 106 odst. 1 stavebního zákona, tj. buď fikce souhlasu po 40 dnech od ohlášení, nebo výslovný zákaz provedení stavby podle § 107 téhož zákona. Nadto podle ustanovení § 105 odst. 4 stavebního zákona bylo možno podání odložit jen tehdy, nemělo-li zákonem požadované náležitosti. Jiné okolnosti jako důvod pro vydání usnesení o odložení zákon nepřipouští. Zabránit fikci souhlasu s ohlášenou stavbou tak mohl stavební úřad pouze výslovným zákazem provedení stavby. Je přitom nerozhodné, zdali již byla stavba provedena či nikoliv. V projednávané věci navíc vůbec nebylo zjišťováno, zda byla stavba provedena zcela nebo jen částečně, neboť „od okamžiku vyvenčení psa dne 7. 3. 2011 správní orgán prvního stupně věc přestala zajímat a veškeré úkony a veškerá řízení považuje pouze za nutné zlo ztráty času.“

[7] Žalobkyně z těchto důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[8] Žalovaný se v poskytnuté lhůtě ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a není důvodné kasační stížnost odmítnout pro nepřipustnost. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Smyslem institutu ohlášení, který je upraven především v § 104 až 107 stavebního zákona, je ve stanovených případech učinit povolení záměru méně formálním, a tedy levnějším a rychlejším. Ohlášení proto nastupuje v situacích, kdy s ohledem na ochranu veřejných subjektivních práv nelze určitou stavbu uskutečnit zcela mimo posouzení stavebního úřadu, ale „klasické“ správní řízení je pro tento záměr zbytečně finančně a časově náročné, a to pro žadatele i pro soustavu správních orgánů. Na základě ohlášení tedy není vedeno správní řízení, nýbrž stavební úřad je povinen na něj reagovat některým ze zákonem specifikovaných způsobů (případně nereagovat, čímž nastupuje zákonná fikce úkonu stavebního úřadu); srov. přiměřeně usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2012, č. j. 2 As 86/2010 - 76, publikované pod č. 2725/2013 Sb. NSS, zejména body 22 a 23.

[12] Do dne 1. 1. 2013, kdy nabyla účinnosti novela provedená zákonem č. 350/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu

(stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, a některé související zákony, byla zákonná úprava ohlášení stavby následující. Ustanovení § 104 stavebního zákona vymezovalo záměry, k jejichž provedení bylo třeba ohlášení; případ žalobkyně konkrétně spadl pod odst. 2 písm. j) reklamní zařízení na stavbě neuvedené v § 103 odst. 1 písm. c) bodech 8 a 9. Podle § 105 odst. 1 stavebního zákona muselo ohlášení obsahovat údaje o stavebníkovi, o pozemku, ohlášené stavbě, jejím rozsahu a účelu, o způsobu a době provádění stavby a její jednoduchý technický popis, nejde-li o případy uvedené v odstavci 2; u dočasné stavby rovněž dobu jejího trvání a návrh úpravy pozemku po jejím odstranění. K ohlášení byla třeba připojit doklad prokazující vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření anebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku či stavbě, pokud stavební úřad nemůže existenci takového práva ověřit v katastru nemovitostí. Odstavec druhý téhož ustanovení se na případ žalobkyně nevztahoval. Odstavec třetí pak stanovil podle okolností, v kolika vyhotoveních je třeba připojit projektovou dokumentaci, a stanovil povinnost připojit též závazné stanovisko dotčeného orgánu vyžadované zvláštním právním předpisem. Podle čtvrtého odstavce podání, které nemá náležitosti podle odstavců 1 až 3, není ohlášením podle tohoto zákona a stavební úřad je usnesením odloží. Usnesení o odložení zašle stavebníkovi do 15 dnů ode dne učinění podání spolu s poučením o správném postupu při ohlašování staveb a o tom, že se stavbou nelze započít. Ustanovení § 106 odst. 1 stavebního zákona stanovilo, že ohlášenou stavbu, terénní úpravy nebo zařízení podle § 104 odst. 2 může stavebník provést na základě písemného souhlasu stavebního úřadu; u dočasné stavby souhlas obsahuje dobu jejího trvání. Nebude-li stavebníkovi souhlas doručen do 40 dnů ode dne, kdy ohlášení došlo stavebnímu úřadu, ani mu v této lhůtě nebude doručen zákaz podle § 107, platí, že stavební úřad souhlas udělil. Konečně § 107 odst. 2 dopadající na případ žalobkyně normoval, že pokud by ohlášená stavba, terénní úpravy nebo zařízení podle § 104 odst. 2 písm. d) až p) byly v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu, s regulačním plánem, územním rozhodnutím nebo územním souhlasem anebo se závazným stanoviskem dotčeného orgánu (§ 105 odst. 3), stavební úřad rozhodnutím, které je prvním úkonem v řízení, jejich provedení zakáže. Toto rozhodnutí musí být vydáno do 30 dnů ode dne ohlášení stavby.

[13] Ve vztahu k projednávané věci Nejvyšší správní soud v první řadě zdůrazňuje, že skutkový stav byl ve věci zjištěn dostatečně pro závěry, které učinily správní orgány a posléze i městský soud. Podání, jímž žalobkyně ohlásila svůj stavební záměr, bylo stavebnímu úřadu doručeno dne 18. 2. 2011. Od tohoto dne tedy počaly plynout výše uvedené lhůty. Z protokolu o kontrolní pochůzce stavby pak plyne, že nejpozději dne 7. 3. 2011 byla ohlášená stavba realizována. K námitce žalobkyně, že nebylo zjišťováno, zda stavba byla provedena zcela nebo jen částečně, soud poukazuje na přiloženou fotodokumentaci. Z ní je zřejmé, že výměna nápisu HYUNDAI za logo a nápis KIA MOTORS, která byla podstatou ohlášené stavby, jednoznačně proběhla, a lze tak hovořit o realizaci ohlášené stavby.

[14] Tvzení žalobkyně obsažené v žalobě (nijak blíže nedoložené), že stavba nebyla dokončena, není pro posouzení věci relevantní – žalobkyně totiž nebyla vůbec oprávněna započít se stavbou před tím, než získala souhlas stavebního úřadu s jejím provedením. Veřejné subjektivní právo instalovat předmětné reklamní zařízení žalobkyni neplynulo přímo ze zákona (§ 103 stavebního zákona), nýbrž mohlo vzniknout až na základě úkonu (souhlasu) případně kvalifikované nečinnosti stavebního úřadu (§ 106 odst. 1 stavebního

zákona). Institut ohlášení je koncipován jako postup, který by měl proběhnout před započítím ohlašované stavby. Jiný výklad, podle nějž by bylo možno ohlašovat i stavby již realizované, resp. realizovat stavbu v době, kdy k vydání souhlasu s provedením stavby ještě nedošlo, by byl v rozporu se smyslem ohlášení, neboť by bylo stavebnímu úřadu znemožněno účinně hájit veřejná subjektivní práva či veřejné zájmy dotčené ohlašovanou stavbou. Zákonodárce takový postup jednoznačně reproboval tím, že provedení ohlášené stavby bez souhlasu pojal nejen jako jeden z důvodů pro zahájení řízení o jejím odstranění [§ 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona], ale i jako přestupek a správní delikt [§ 178 odst. 1 písm. a), § 180 odst. 1 písm. a) stavebního zákona].

[15] Na druhou stranu sama skutečnost, že byla ohlášena již realizovaná stavba, nebyla s to zabránit vzniku případné fikce souhlasu stavebního úřadu s jejím provedením podle § 106 odst. 1 stavebního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2012. Vznik této fikce byl totiž zákonem vázán pouze na podání ohlášení, uplynutí čtyřicetidenní lhůty a absenci relevantního úkonu ze strany stavebního úřadu. Jinými slovy i stavebník již realizované stavby mohl uplynutím lhůty získat souhlas stavebního úřadu s jejím provedením, pokud stavební úřad vzniku této fikce nezabránil svým úkonem (k tomu srov. obdobně žalobkyní citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2009, č. j. 7 As 10/2009 – 86, v němž byl vysloven názor, že fikce souhlasu stavebního úřadu může nastoupit i v případě, kdy je ohlašován záměr podléhající stavebnímu povolení, avšak stavební úřad včas vzniku fikce svým úkonem nezabránil). Hlavním předmětem nyní projednávaného sporu je přitom otázka, jakým úkonem a v jakých časových mezích bylo lze vydání fiktivního souhlasu s již realizovanou stavbou zamezit.

[16] Podle názoru Nejvyššího správního soudu nebylo možné již realizovanou stavbou zakázat postupem podle § 107 stavebního zákona. Mezi taxativní důvody zákazu obsažené v tomto ustanovení zjevně nebylo lze vtěsnat důvod spočívající v realizaci stavby. Nadto zakazovat provedení stavby, která je již provedena, nedává logický smysl a výrok takového rozhodnutí stavebního úřadu by byl fakticky nevykonatelný. Jelikož se v případě ohlášení stavby nevede správní řízení, nebylo možné užít ani institut zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, jak správně konstatoval žalovaný i městský soud. Zbývá tedy odložení podání dle § 105 odst. 4 stavebního zákona: soud s žalobkyní souhlasí, že odložit podání bylo možné tehdy, nemělo-li zákonem požadované náležitosti specifikované v odstavcích 1 až 3 citovaného ustanovení. Mezi náležitosti patří zejména údaje o stavebníkovi, o pozemku, ohlášené stavbě, jejím rozsahu a účelu, o způsobu a době provádění stavby a její jednoduchý technický popis. Soud připomíná výše uvedené závěry v bodě [14], z nichž jednoznačně vyplývá, že ohlásit bylo možné pouze stavbu dosud nerealizovanou. I údaje obsažené v ohlášení (včetně doby provádění stavby) se proto musely týkat stavby dosud nerealizované. Podání obsahující údaje o již realizované stavbě pak z povahy věci nesplňovalo náležitosti dle § 105 odstavců 1 až 3 stavebního zákona, proto nebylo ohlášením a ani se nemohlo projednávat v režimu ohlášení. Jestliže žalobkyně ohlásila stavbu a přikročila k jejímu provedení ještě před získáním souhlasu stavebního úřadu dle § 106 odst. 1, stalo se její podání neprojednatelným v režimu ohlášení a stavební úřad postupoval v souladu se zákonem, pokud její podání odložil za použití § 105 odst. 4 stavebního zákona. Současné bylo na místě, aby stavební úřad zahájil řízení o odstranění stavby dle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona; žalobkyně přitom mohla

požádat o dodatečné povolení stavby (§ 129 odst. 2 a 3 stavebního zákona), a tím dodatečně získat potřebné subjektivní veřejné právo k jejímu provedení.

[17] Žalobkyně k tomu ovšem dále namítá, že odložit podání dle § 105 odst. 4 stavebního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2012 bylo možné pouze ve lhůtě 15 dnů uvedené v druhé větě tohoto ustanovení. Po uplynutí této lhůty již přicházel v úvahu pouze postup dle § 106 odst. 1 téhož zákona (vydání – byť fiktivního – souhlasu nebo zákaz provedení stavby). Odkazuje k tomu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2009, č. j. 7 As 10/2009 – 86. Příslušná pasáž tohoto rozsudku zní následovně. *„Stavební úřad má tedy povinnost doručit usnesení o odložení stavebníkovi do 15 dnů ode dne učinění podání spolu s poučením o správném postupu při ohlašování staveb a o tom, že provedení stavby nelze zahájit. S ohledem na ust. § 4 odst. 2 správního řádu má stavební úřad povinnost poučit stavebníka takovým způsobem, aby nebyl poškozen v důsledku neznalosti svých procesních práv, tzn., že v případě, kdy stavebník podal ohlášení na stavbu, jež podléhá stavebnímu povolení, jej musí přiměřeně poučit, že pokud má záměr provést stavbu, je třeba stavebního povolení, a přiměřeně jej poučit i o správném postupu při povolování staveb. Tento procesní postup zcela respektuje princip právní jistoty účastníků řízení, neboť ve velmi krátké lhůtě je fixován právní stav věci a stavebník může podat žádost o stavební povolení, anebo pokud s kvalifikací předmětné stavby (či terénních úprav a zařízení) jako stavby, jež podléhá stavebnímu povolení, nesouhlasí, může proti usnesení o odložení podat odvolání ve smyslu ust. § 76 odst. 5 správního řádu. Naopak, pokud stavební úřad v zákonem stanovené lhůtě usnesení o odložení podání nevydává, je třeba uplatnit ust. § 106 odst. 1 stavebního zákona se všemi důsledky z toho plynoucími. To znamená, že nebude-li tak stavebníkovi doručen písemný souhlas do 40 dnů ode dne, kdy ohlášení došlo stavebnímu úřadu, ani mu v této lhůtě nebude doručen zákaz podle ust. § 107, platí, že stavební úřad souhlas udělil.“*

[18] Ve spojení se skutkovými okolnostmi případu dovoluje citovaná pasáž jak výklad žalobkyně, tak i výklad jiný, totiž že odložit podání dle § 105 odst. 4 stavebního zákona bylo možno provést i po uplynutí patnáctidenní lhůty. Nejvyšší správní soud se přitom přiklonil k druhé výkladové alternativě, a to z následujících důvodů. Nedodržení patnáctidenní lhůty nepodléhalo žádné zákonné sankci v širokém smyslu tohoto slova. Lhůta patnácti dnů tak vykazovala shodné znaky jako např. lhůta pro vydání rozhodnutí v § 71 odst. 3 správního řádu, a jednalo se tak o lhůtu pořádkovou (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2013, č. j. 5 Ans 4/2012 – 20, publikovaný pod č. 2871/2013 Sb. NSS). Překročení patnáctidenní lhůty by tedy bylo možno podle okolností kvalifikovat jako neodůvodněný průtah, nicméně to samo o sobě neovlivňovalo možnost stavebního úřadu vydat usnesení o odložení věci i po této lhůtě. Nadto by výklad zastávaný žalobkyní znamenal, že po uplynutí patnáctidenní lhůty by stavební úřad neměl v některých případech těžkých vad podaného ohlášení žádnou možnost, jak zabránit vzniku fiktivního souhlasu s provedením stavby dle § 106 odst. 1 stavebního zákona, jelikož zákaz provedení stavby by nepřipadal v úvahu a jiné instrumenty k dispozici nebyly. Podle názoru soudu tak ve výše citovaném rozsudku sedmého senátu byla pouze připuštěna možnost, že v důsledku nečinnosti stavebního úřadu dojde ke vzniku fiktivního souhlasu s provedením stavby, která pro takový souhlas nesplňuje zákonné podmínky. Rozsudek však nevylučuje, aby k odložení podání (a zabránění realizace takové stavby) došlo i po uplynutí patnáctidenní lhůty. Hovoří-li rozsudek o potřebě fixovat v krátké lhůtě právní stav věci z důvodu zajištění právní jistoty stavebníka, není třeba za takovou

lhůtu nezbytně považovat zmiňovaných patnáct dní, neboť právní jistotě stavebníka plně vyhovuje čtyřicetidenní lhůta specifikovaná v § 106 odst. 1 stavebního zákona. Po uplynutí této lhůty vznikla (nebyl-li doposud ze strany stavebního úřadu učiněn jiný úkon) fikce souhlasu stavebního úřadu s provedením ohlášené stavby – po této lhůtě již nebylo lze kvůli vzniku fikce souhlasu podání odložit, ani učinit jiný úkon. Stavebník měl dle názoru Nejvyššího správního soudu tímto výkladem zajištěnu dostatečnou právní jistotu, neboť nejpozději do čtyřiceti dnů od podání ohlášení věděl, zda může stavět (byť na základě fikce souhlasu) či nikoliv. Pokud tedy v projednávané věci stavební úřad podání žalobkyně odložil po uplynutí patnáctidenní lhůty stanovené v § 105 odst. 4 věta druhá stavebního zákona avšak před uběhnutím čtyřicetidenní lhůty stanovené v § 106 odst. 1 téhož zákona, nepochybil, a jeho usnesení nelze jen z tohoto důvodu považovat za nezákonné.

[19] Nejvyšší správní soud shrnuje, že byla-li ohlášená stavba realizována před vydáním souhlasu s jejím provedením podle § 106 odst. 1 stavebního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2012, byl stavební úřad oprávněn podání obsahující ohlášení odložit podle § 105 odst. 4 zákona a zahájit řízení o odstranění stavby podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona. Lhůta patnácti dnů k odložení podání podle § 105 odst. 4 věta druhá stavebního zákona byla přitom lhůtou pořádkovou. K odložení podání mohl stavební úřad přistoupit i po uplynutí této lhůty, nejdéle však do čtyřiceti dnů od ohlášení stavby (§ 106 odst. 1 stavebního zákona).

[20] Žalobkyně v kasační stížnosti nenapadá samotný běh čtyřicetidenní lhůty. Nejvyšší správní soud tedy pouze pro úplnost dodává, že se plně ztotožňuje s popisem jejího běhu, jak jej provedl žalovaný (viz bod [4] výše) i městský soud, a má za správný jejich závěr, že usnesení o odložení podání žalobkyně bylo vydáno 34. den po ohlášení. Žalobkyně tak nezískala souhlas stavebního úřadu s provedením předmětné stavby. Pro terminologické upřesnění soud závěrem doplňuje, že usnesením o odložení podání, které bylo následně v odvolacím řízení zrušeno, docházelo ke stavění lhůty ke vzniku fikce vydání souhlasu s provedením stavby dle § 106 odst. 1 stavebního zákona a nikoliv k jejímu přerušení. Po právní moci rozhodnutí o zrušení usnesení o odložení podání tedy předmětná lhůta neběžela znovu od počátku, nýbrž pokračovala v běhu. Tento výklad nejen odpovídá obsahu výše citovaného rozsudku ze dne 25. 6. 2009, č. j. 7 As 10/2009 – 86, ale též zabraňuje tomu, aby stavební úřad nezákonnými usneseními o odložení podání předmětnou lhůtu prodlužoval.

IV. Závěr a náklady řízení

[21] Žalobkyně se svými námitkami neuspěla; jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozsudku z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[22] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. května 2014

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu